

Mälestusi ja olevikupilte Kodasemast.

Meenutab proua Helvi Pollverk:

Kui mina 1934.a. Kodasemale tulim, oli osa Esna mõisast veel püsti ja seal elas sees Liivaste nimeline mees. See maja, millest hiljem tuli klooster, oli enim minu mehe töökoda, kloostri hoone tekkis sellega, et ehitati kaks korrust peale aga vundament jäi ikka sama suureks. Minu mees oli selline lukussepp, kes parandas neid viinavabrikuid ja võitööstusi ja üldse mida talude juures peenraua asju vaja oli. esimese sõja ajal oli ta olnud saksa sõjaväes ja seal seda lukussepa tööd õppinud. Pärast seda, kui Katolik Kirik selle maatüki endale ostis, käis ehitustöö seal kiiresti - palgati palju töömehi.

Muidu meil selle kloostri rahvaga eriti suurt pistmist ei olnud, hoidsid nad rohkem omaette. Ainult vend Kanski mäletan hästi. Ta tuli siia juba kohe alguses, siis kui maja ehitati, ja oli justkui selle maja valdaja. Algul kloostrit ei olnud ja nad elasid mõisavalitseja majas, mis siis veel alles oli. Üks inglasest preester oli ka siin, kes õpetas noortele oma keelt. Ta oli nooremapoolne, nimi ei ole mul kahjuks meeles.

1937.a. tuli üks kandidaat, kelle kohta öeldi, et nad pidavat ta Rooma saatma.

Sõja järel jäi Kanski üksinda siia. Ta kasvatas kartuleid ja pidas kanu - sellest

elaski. Pühapäeviti käis ta Tallinnas Vene tänaval jumalateenistusel, võttis alati ka mune kaasa. üldse oli ta väga vastutulelik inimene.

Meestele

oli tal alati suitsu pakkuda ja kui ta midagi müüs, siis mitte kunagi kasu pärast. Meie perega oli ta rohkem seotud, nad sobisid hästi minu

mehega - rääkisid vene keeles, siis õppisin mina ka nende käest vene keelt. ....

Maja otsas oli neil kabel, käisin oma tütre Pilviga ka seal. Mäletan, et üks laul oli neil meie, luterlastega, ühine. Mina laulsin kaasa ja siis nad hakkasivadki minu järgi neid laulusid seadma. Ega ma üksinda ei käinud, üks kohapealsed inimesed kõik käisid.

Kui sõda tuli, siis me kõik palusime sõja lõppu ja meie palve täitus, siis

oli suur rõõm. Sõda lõppes just siis, kui me kirikus olime. See ei unune.

Kodasemast käis ka rinne üle. Algul sõitsid venelased öösel suure killavooriga kohale

aga päeval sakslased ründasid. Meie läksime koos Kanskiga kloostri keldrisse varjule. Klooster pihta ei saanud. Sõja ajal käis siit ka inimesi

läbi. Üks poola nunn Anna Staszek, kes on tänini mu südame küljes, oli Esna

haiglas õeks. Kui ta tagasi Poolasse läks siis arstil oli väga kahju

Nii tublit inimest polnud kusagilt võtta. Üks teine pooal nunn oli veel, aga tema oli lühikest aega ja tema nime ma ei mäleta. Preestreid siis enam ei olnud, nad kõik vangistati. Kui Kanskil võeti maja käest ära, siis tõi ta ma kanad meie juurude, sest kloostri juures ei lubatud neid enam pidada. Kui Kanski viimaks haigeks jäi, siis mina ravisin teda, mäletan, et ennem surma olid tal suured valud. Kanski vist kirjutas, et ta on haige ja ühel päeval tuli paater Krumpans Tallinnast siia ja sokutas ta Esna haiglasse. Käisin Kanskil iga päev vaatamas ja söötmas. Kui ta suri, siis viisin ja matsin ta Tallinnasse, preester Krumpanski ema kõrvale, sinna kuhu ka paater Werling on maetud. Matuseraha oli tal endal kogutud, nii et kui me Tallinnast tagasi jõudsime, kogusime tema kõik sõbrad kokku ja pidasime matuse. Tema mälestus jäi Kodasemale väga pühaks, sest ta oli toonud siia palju oma usu tõdesid. ta elas niisugust erilist elu. ....

(Kiriku_Elu 1992_6-7)